

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudkyň Mgr. Petry Weissové a Mgr. Simony Hájkové v právní věci žalobce: **D. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. 73966/2015/ODSH/8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 2. 11. 2016, č. j. 61 A 3/2016 - 86,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Hlinsko, Odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015, č. j. Hl-16959/2015/ODP, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků v provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písmeno k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se měl dopustit tím, že nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím, že jako řidič motorového vozidla s přívěsem neměl za jízdy při snížené viditelnosti rozsvícena na přívěsu obrysová světla, čímž porušil § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu. Za prokázané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že oba přestupky byly řádně prokázány, průběh silničních kontrol nebyl šikanózní a výpovědi policistů jsou použitelné a věrohodné. Nepřisvědčil proto žádné ze žalobcem uplatněných námitek.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že skutkový stav byl v případě přestupku nepřipoutání se na sedadle bezpečnostním pásem dostatečně zjištěn z výpovědi zasahujícího policisty a navrhovaný výslech svědka V., který byl stěžovatelovým spolujezdcem, správní orgány správně vyhodnotily jako nadbytečný. Má za to, že takový závěr je v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý právo dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch. Správní orgány proto pochybily, pokud vycházely jen z takových důkazů, o kterých věděly, že budou v neprospěch stěžovatele. Podle stěžovatele rovněž není správný závěr krajského soudu, že ve věci neexistovala pochybnost o nepřipoutání stěžovatele, jelikož ten tvrdil, že se odpoutal až po zastavení; policistům se tedy mohlo jevit, že nebyl připoután za jízdy. Poukazuje také na to, že svědek nemůže být *a priori* považován za nevěrohodného z důvodu, že byl vlastníkem vozidla, které stěžovatel řídil; otázkou věrohodnosti svědka se měl správní orgán prvního stupně zabývat až v průběhu jeho výslechu. Stěžovatel dále uvádí, že má právo na výslech jím navržených svědků, aniž by byl povinen zpochybnit věrohodnost policistů, neboť ta byla zpochybněna jinými indiciemi (teprve po zjištění negativního výsledku testu na přítomnost alkoholu a omamných či psychotropních látek a po nezjištění závady na vozidle stěžovateli policistou sděleno, že jej viděl řídit nepřipoutaného; nepoužití policejní videokamery, ačkoliv tato byla přítomna v policejním autě). Zdůrazňuje také to, že přestupek spočívající v nepřipoutání se na sedadle bezpečnostním pásem je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016 – 17, obtížně zachytitelným přestupkem, u něhož je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Stěžovatel nakonec poukazuje na to, že ani skutečnost, že spolujezdec při sepisování oznámení o přestupku do něj ničeho neuvedl, tedy nesporoval, že by stěžovatel nebyl za jízdy připoután k sedadlu bezpečnostním pásem, nesvědčí o možné nadbytečnosti navrhovaného výslechu.

[7] Stěžovatel také namítá, že krajský soud pochybil, přisvědčil-li závěru správních orgánů, že nebylo pochyb o zaviněném spáchání přestupku spočívajícího v nesvícení obrysových světel stěžovatelem. Krajský soud nesprávně považoval za přípustnou výpověď pprap. L., v níž policista zmínil skutečnost, kterou mu stěžovatel sdělil při policejní prohlídce (konkrétně šlo o stěžovatelovo sdělení, že o závadě obrysových světel ví). Na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012,

č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42, totiž stěžovatel dovozuje, že taková reprodukovaná výpověď je nepřípustná.

[8] Stěžovatel nakonec tvrdí i to, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť krajský soud v otázce nevyjádření stěžovatele do policistou sepisovaného oznámení o přestupku ohledně nesvícení obrysových světel jím řízeného vozidla pouze zopakoval závěry žalovaného, aniž by se vyjádřil k argumentaci, kterou stěžovatel uvedl v žalobě.

IV.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Touto námitkou se tudíž Nejvyšší správní soud zabýval především. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí kasační soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[14] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[15] Stěžovatel konkrétně vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů spatřoval v tom, že krajský soud na žalobní argumentaci týkající se jeho nevyjádření k otázce nesvícení obrysových světel jím řízeného vozidla do oznámení o přestupku, reagoval pouze zopakováním závěrů, které ohledně této problematiky v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný, aniž by se blíže vyjádřil k argumentaci, kterou stěžovatel uvedl v žalobě.

[16] Kasační soud nemůže argumentaci stěžovatele přisvědčit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že rozsudek správního soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jen pro to, že v něm soud obecně konstatuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů; je však povinen vypořádat věcné anebo právní námitky uplatněné v žalobě (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 69/2010 - 127, nebo ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55).

[17] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje na to, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[18] Uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud v otázce nesvícení obrysových světel stěžovatelem řízeného vozidla předestřel ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Vysvětlil také, proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěl žalovaný a před ním i správní orgán prvního stupně. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zabýval se zbylými kasačními námitkami. Ani jejich důvodnost však neshledal.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ve věci přestupku nepřipoutání na sedadle bezpečnostním pásem měl být za účelem řádného zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnut jím navrhovaný svědek (spolujezdec a vlastník vozidla). Krajský soud shledal, že výslech navrhovaného svědka byl nadbytečný, jelikož tu o zjištěném skutkovém stavu nevznikly pochybnosti s ohledem na nestrannou a nezaujatou výpověď policisty provádějícího kontrolu; s uvedeným koresponduje i to, že navrhovaný svědek neuvedl ničeho do oznámení o přestupku.

[21] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatel jel dne 22. 3. 2015 před 9:50 hod. jako řidič osobního automobilu tov. zn. AUDI A4 AVANT, reg. zn. X, na pozemní komunikaci, silnici II/343, ulice Resslova v obci Hlinsko směrem na městskou část Blatno a následně byl kontrolován hlídkou Policie České republiky. Sporným však v projednávané věci je, zda správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že stěžovatel při řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a tedy zda správní orgán prvního stupně oprávněně odmítl pro nadbytečnost stěžovatelem navrhovaný důkaz výslechem spolujezdce V. jako svědka.

[22] Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 4 téhož zákona rovněž platí, že *„[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“*

[23] V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna se zakládá na svědecké výpovědi zasahujícího policisty nstržm. M. U., podpořená oznámením o přestupku ze dne 25. 3. 2015 (čl. 1 správního spisu), z nichž vyplývá, že svědek nstržm. U. s jistotou viděl, že stěžovatel jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután k sedadlu bezpečnostním pásem, ačkoliv jím bylo sedadlo vybaveno, a druhá na výpovědi stěžovatele, že byl bezpečnostním pásem za jízdy připoután a odpoutal se až po zastavení vozidla.

[24] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, uvedl následující postup pro správní orgány, jak mají postupovat v situacích, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Dále si musí položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. Nejvyšší správní soud již v minulosti zaujal názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. nedání znamení o změně směru jízdy, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Do této kategorie nepochybně patří i porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.

[25] V případě výpovědi policistů Nejvyšší správní soud ustáleně vychází z názoru, že *„[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.[...]O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42).

[26] Nejvyšší správní soud si je vědom nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kde Ústavní soud shledal, že *„v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou*

policejní či jiné státní pravomoci vykonávány“. Tento závěr však není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, aniž lze automaticky výpovědím policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků.

[27] Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Totéž potom může platit i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30).

[28] V posuzovaném případě ve výpovědi svědčícího policisty nstržm. U. (viz Protokol o ústním projednávání přestupku ze dne 6. 5. 2015, čl. 12 správního spisu) kasační soud neshledal nic, co by ji jakýmkoliv způsobem zpochybňovalo, nezaznamenal v ní žádné rozpory, ani známky nestandardního chování či osobního zájmu na postižení právě stěžovatele; nevyšly tedy najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly jeho nestrannost. Policista stěžovatele neznal a při zastavování vozidla nevěděl, kdo je jeho řidičem. Ze správního spisu nevyplývají ani žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním či šikanózním jednání policisty; nebyl zjištěn žádný jiný motiv jeho jednání, než prostý výkon služby. Oproti tomu tvrzení stěžovatele jsou v řadě otázek pochybná a nevěrohodná a nejsou ani podložena např. obsahem oznámení přestupku či jakýchkoliv důkazů. Za tohoto stavu nelze správním orgánům ani krajskému soudu vyčítat, jestliže svědecké výpovědi policisty uvěřili a tvrzením stěžovatele nikoliv.

[29] Stěžovatel zpochybňoval věrohodnost svědecké výpovědi jednak s ohledem na to, že mu zasahující policista sdělil informaci o tom, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem až poté, co u něj provedl test na přítomnost alkoholu a omamných a psychotropních látek a zjistil, že vozidlo, které řídil, bylo v bezvadném technickém stavu, a jednak z toho, že v policejním vozidle byla umístěna videokamera, avšak ta nebyla pro zachycení tvrzených přestupků použita.

[30] Co se týče první z výše uvedených pochybností, stěžovatel zřejmě z uvedeného postupu zasahujícího policisty dovozuje, že poté, co neshledal žádná jiná pochybení u něj ani na jím řízeném vozidle, pokusil se mu nepravdivě přiřknout alespoň porušení povinnosti být za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Nestrannost policisty tedy podle stěžovatele ovlivňovala snaha policisty získat odměnu za úspěšné stíhání přestupků. Takovou argumentaci je však nutno odmítnout, neboť právě odhalování přestupků je jedním z úkolů Policie České republiky. Snaha policistů odhalovat přestupky tedy vyplývá z povahy jejich činnosti a nelze jí obecně argumentovat v neprospěch jejich věrohodnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.

1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 - 34). Nadto kasační soud poukazuje na skutečnost, že zasahující policista nezastavoval stěžovatele z toho důvodu, že viděl, že není připoután bezpečnostním pásem, což vyplývá z Protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 6. 5. 2015, kde je uvedeno, že *„[...]v rámci namátkové kontroly zastavil další osobní vozidlo a to Audi, rzv. X, které jelo od světelné křižovatky směrem k Blatnu. Během toho, jak vozidlo přijíždělo ke mně, jsem si povšimnul, že řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem.*" Policista tedy postupoval tak, jako při každé namátkové kontrole. Nadto z Protokolu o ústním projednávání přestupku vyplývá, že se policista stěžovatele zeptal na skutečnost, zda-li nedisponuje potvrzením od lékaře, které by jej opravňovalo řídit bez bezpečnostních pásů, na začátku policejní kontroly, hned poté, co od stěžovatele vyžádal doklady. Z této skutečnosti tedy muselo být stěžovateli zřejmé, jaký přestupek mu může být kladen za vinu. Rovněž je třeba odmítnout stěžovatelovo tvrzení, že policista neshledal žádnou závadu na jeho vozidle; z již uvedeného Protokolu o ústním projednávání přestupku vyplývá, že na čelním skle vozidla nalezl prasklinu větší než 20 mm.

[31] Druhá ze stěžovatelem uvedených pochybností se týkala nepoužití videokamery k zachycení skutečností, že stěžovatel nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud ani v tomto případě nesdílí názor stěžovatele, že by tato skutečnost mohla zpochybňovat věrohodnost svědčícího policisty.

[32] Policista nstržm. U. uvedl do Protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 6. 5. 2015, že *„[v]ideokameru máme ve služebním vozidle za předním čelním sklem, kamera nezabírala prostor příjezdu a místo kontroly vozidel.*" Tato skutečnost přitom podle kasačního soudu žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi zasahujícího policisty nevyvolává, neboť zasahující policisté nejsou povinni vždy při policejní kontrole pořizovat kamerový záznam. Nadto, jak výše uvedeno, v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, tj. i přestupků spočívajících v nepřipoutání bezpečnostním pásem během řízení vozidla, lze prokázat jejich spáchání výpovědí přítomného věrohodného policisty. Takový důkaz byl přitom v právě posuzované věci správnímu orgánu prvního stupně k dispozici.

[33] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil krajskému soudu, který uzavřel, že *„v dané věci [...]nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti, ani je žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil, které by vypovídaly o tom, že silniční kontrola byla nepřiměřená či dokonce šikanózní, jak se snaží namítat v žalobě žalobce*" a z toho důvodu nepřisvědčil stěžovatelově námitce, že existují „indicie" zpochybňující věrohodnost výpovědi zasahujícího policisty.

[34] Stěžovatel ve vztahu k uvedenému nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že *„[s] uvedeným* (tj. se závěrem, že nevznikly důvodné pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti výpovědi policisty U. – pozn. Nejvyššího správního soudu) *koresponduje rovněž ta okolnost, že spolujezdec, ačkoliv musel být nutně v průběhu sepsání oznámení přestupku na místě samém policistou osloven, neboť je zde uvedeno jeho jméno a datum narození, ničeho do oznámení neuvedl, tedy nesporoval, že by žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem za jízdy.*"

[35] Nejvyšší správní soud k uvedené kasační námitce uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujícího policisty bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měl osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující nestrannost jeho výpovědi. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích správního orgánu prvního stupně a žalovaného. Byla tudíž naplněna podmínka spolehlivého zjištění skutkového stavu pro to, aby mohl správní orgán prvního stupně další důkaz, tedy stěžovatelem navrhovaný výslech spolujezdce, posoudit jako nadbytečný. Nedošlo proto ani k porušení stěžovatelem uváděného čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud tedy nepochybil při vypořádání předmětné žalobní argumentace, dospěl-li k závěru, že *„výslech spolujezdce se za situace, kdy nevznikly žádné důvodné pochybnosti s ohledem na nestrannou a nezaujatou výpověď policisty M. U., byl opodstatněně vyhodnocen jako nadbytečný, a jako takový odmítnut“*. Pro uvedené shledal kasační soud nedůvodnou i stěžovatelovu argumentaci vztahující se k nevyjádření se jeho spolujezdce do oznámení o přestupku.

[36] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že správní orgány prokázaly zavinění stěžovatele při přestupku nesvícení obrysových světel výpovědí policisty, která je v posuzovaném případě nepřípustným důkazem. Vytýká krajskému soudu, že ve shodě se správními orgány vyhodnotil jako nepravdivé stěžovatelovo tvrzení, že před jízdou obrysová světla vozidla zkontroloval, přičemž tato svítila. Krajský soud uvedené dovodil jednak z toho, že při policejní kontrole stěžovatel netvrdil, že by před jízdou světla fungovala, a jednak z toho, že zasahující policista vypověděl, že mu stěžovatel na místě spáchání přestupku řekl, že o závadě na světlech ví. Stěžovatel k uvedenému poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42.

[37] Stěžejní je v tomto případě otázka, zda stěžovatel svým zaviněným jednáním porušil povinnost plynoucí z § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[38] Podle § 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), je přestupkem *„zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů anebo o trestný čin.“* V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat nejen naplnění objektivní stránky přestupku, tj. zda jednání pachatele je v rozporu s právem (zda byla porušena právní povinnost stanovená zákonem), ale i naplnění subjektivní stránky přestupku, tedy otázku zavinění. Podle § 3 téhož zákona *„[k] odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“*. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu má každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinnost mimo jiné řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem.

[39] Ze správního spisu a z provedených důkazů ve správním řízení jednoznačně vyplývá naplnění objektivní stránky přestupku. Stěžovatel řídil dne 11. 4. 2015 kolem 20:28 hod. osobní automobil tov. zn. AUDI A4 AVANT, reg. zn. X, s připojeným přívěsem reg. zn. X na pozemní komunikaci, ulici Adámkova, přičemž na přívěsu nebyla za jízdy při snížené viditelnosti rozsvícena obrysová světla. Uvedené stěžovatel nesporuje, sporným však činí to, že by se takového jednání dopustil zaviněně; tvrdí, že k poruše na světlech došlo v průběhu jízdy, neboť před jízdou světla kontroloval a byla v pořádku. Stěžovatel tudíž správním orgánům (a tedy i krajskému soudu, který jejich postup neshledal vadným) vytýká, že naplnění subjektivní stránky přestupku dovodily z obsahu svědecké výpovědi zasahujícího policisty pprap. R. L., v níž podle Protokolu o odročeném a rozšířeném ústním projednávání přestupku ze dne 8. 7. 2015 (čl. 32 správního spisu) uvedl, že *„[ř]idiče jsem informoval v tom směru, že mu nesvítí osvětlení přívěsného vozíku zapojeného za jeho automobilem, řidič nám uvedl, že o tom ví, že mu nefunguje zásuvka na jeho autě na připojení tažného vozidla*".

[40] Krajský soud k uvedenému v napadeném rozsudku nejprve zdůraznil, že stěžovatel přímo na místě policejní kontroly netvrdil ničeho na svou obranu a odmítl se k tvrzenému spáchání přestupku vyjádřit do oznámení o přestupku; tedy nikterak konkrétně nesporoval tvrzení zasahujícího policisty o možném spáchání přestupku. Svědeckou výpovědí pprap. L. bylo podle krajského soudu jednoznačně prokázáno, že stěžovatel o závadě světel věděl. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že tato výpověď je reprodukovaná, neboť zasahující policista vypovídal o tom, co vnímal vlastními smysly, tj. o tom, co slyšel. Výpověď pprap. L. je tedy použitelným důkazním prostředkem a zjištění z ní získaná jsou tudíž *„hodnotným a vypovídacím důkazem o daném skutku.*" Nejvyšší správní soud se s předestřeným názorem krajského soudu ztotožňuje.

[41] Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů *„užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*" Nejvyšší správní soud již mnohokráte ve své judikatuře vyslovil, že forma zvoleného důkazního prostředku by měla odpovídat zjišťovaným skutečnostem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106). V rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 169/2016 – 42, také kasační soud uvedl, že: *„[p]okud je třeba získat informace o skutkovém ději od fyzické osoby, která mu byla přítomna a mohla jej vnímat svými smysly, nabízí se samozřejmě v prvé řadě výslech této osoby v postavení svědka. Jedná se totiž o interaktivní proces dokazování, při němž je účastníku řízení umožněno klást svědkovi otázky a v reálném čase zpochybňovat jeho důvěryhodnost. Svědek je nadto nucen reagovat pohotově a hodnocení správního orgánu není omezeno na obsah výpovědi, ale je možné hodnotit komplexně osobu svědka, jeho řeč těla, intonaci apod.*" Od svědka se tedy předpokládá zpravidla to, že bude vypovídat o skutečnostech, kterým byl osobně přítomen, a vnímal je svými smysly (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 48/2004 – 41).

[42] Postup správního orgánu prvního stupně při provádění důkazů v právě projednávané věci splňuje předestřené požadavky vyjádřené judikaturou kasačního soudu.

Správní orgán prvního stupně svolal ústní jednání ve věci na 8. 7. 2015 a předvolal k podání svědecké výpovědi policistu provádějícího policejní kontrolu pprap. L. Takový důkazní prostředek byl vzhledem k okolnostem posuzované věci správním orgánem prvního stupně zvolen vhodně. Pprap. L. přitom jako svědek v průběhu svědecké výpovědi vypovídal o skutečnostech, kterým byl osobně přítomen, tak, jak je vnímal svými smysly. Vypověděl tedy přirozeně o těch skutečnostech, které si vybavoval z průběhu policejní kontroly, včetně informace o tom, že mu stěžovatel (sám od sebe) sdělil, že mezi vozidlem a přívěsem nefunguje elektroinstalace (viz čl. 33 správního spisu). Věrohodnost svědecké výpovědi pprap. L. přitom stěžovatel, resp. jeho obecný zmocněnec, ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem nezpochybňoval.

[43] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovateli v tom, že bylo nepřípustné, aby správní orgán prvního stupně vycházel v právě posuzované věci při hodnocení subjektivní stránky přestupku také z výpovědi zasahujícího policisty, jelikož v ní pprap. L. reprodukoval tvrzení stěžovatele jím učiněná při policejní kontrole, jak je sám zaznamenal svými smysly. Krajský soud tedy správně uzavřel, že v posuzovaném případě je výpověď pprap. L. přípustným důkazním prostředkem.

[44] Poukazoval-li stěžovatel v kasační stížnosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33, zdůrazňuje kasační soud skutečnost, v řízení o přestupcích je nutno pečlivě vážit individuální okolnosti každého projednávaného případu. Ty jsou přitom v právě projednávané věci a ve věci, na niž poukazuje stěžovatel, odlišné. Nelze proto ze závěrů uvedených v citovaném rozsudku bez dalšího vyjít i v projednávaném případě; především se v rozhodnutí prvního senátu jednalo o jiný druh přestupku, okolnosti jeho spáchání byly odlišné, postup při policejní kontrole byl rozdílný, zejména stěžovatel byl v dané věci při policejní kontrole policisty přímo vyzván, aby se ke spáchání přestupku vyjádřil. Ze stejného důvodu je nepřípadný i stěžovatelův odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 - 42.

[45] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v posuzovaném případě je rovněž třeba přihlédnout ke skutečnosti, že stěžovatel svoji verzi, že k závadě osvětlení přípojného vozíku došlo v průběhu jízdy, uvedl poprvé až ve vyjádření správnímu orgánu prvního stupně doručeného dne 20. 7. 2015 (čl. 36 správního spisu), tedy až po uskutečnění ústního jednání, v rámci něhož byl vyslechnut svědek pprap. L., ačkoli mu nic nebránilo učinit tak dříve.

[46] Z úředního záznamu, který zasahující policista sepsal bezprostředně po spáchání předmětného přestupku, vyplývá, že vozidlo bylo zastaveno z důvodu, že přípojný vozík nebyl zezadu osvětlen. Stěžovatel nadto bezprostředně po zastavení k policejní kontrole ani netvrdil, že by si nebyl vědom toho, že přívěs není osvětlen (viz Oznámení o přestupku ze dne 11. 4. 2015, viz čl. 19 správního spisu). Sám přitom zasahujícímu policistovi sdělil, že si je vědom toho, že mezi vozidlem a přívěsem nefunguje elektroinstalace (viz Úřední záznam ze dne 11. 4. 2015, čl. 20 správního spisu, a Protokol o odročeném a rozšířeném ústním jednání ze dne 8. 7. 2015, čl. 32 správního spisu). V průběhu ústního jednání konaného dne 8. 7. 2015 pak stěžovatel, resp. jeho obecný zmocněnec, k uvedenému ničeho neuvedl, ani se k uvedenému svědka ničeho netázal; po

výpovědi svědka mu položil otázky vztahující se pouze k závadě opotřebované pneumatiky přívěsného vozíku. Až ve vyjádření správnímu orgánu prvního stupně doručeném dne 20. 7. 2015 poprvé uvedl, že k závadě na osvětlení přípojného vozíku muselo dojít během jízdy, neboť před jízdou světla nevykazovala závadu; a to přesto, že o podezření ze spáchání uvedeného přestupku měl povědomost.

[47] Uplatnit tuto verzi příběhu již při silniční kontrole se přitom jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil. Kasační soud proto poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49, podle něhož *„nevěrohodnost obrany obviněného může založit zejména fakt, že svou verzi událostí neuplatňuje od samého počátku, či dokonce v průběhu doby mění svá tvrzení“* a je toho názoru, že v daném případě se stěžovatelova verze příběhu s ohledem na výše uvedené jako nevěrohodná jeví.

[48] Stěžovateli se nepodařilo prokázat, že o nesvícení obrysových světel přípojného vozíku skutečně nevěděl, ani v rámci soudního řízení. Nejvyšší správní soud má tedy ve shodě s krajským soudem na podkladě obsahu správního spisu za prokázané naplnění subjektivní stránky přestupku, u kterého postačí zavinění z nedbalosti [§ 3 přestupkového zákona, § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona]; tvrzení stěžovatele, že k závadě na osvětlení přívěsného vozíku došlo v průběhu jízdy, nepovažuje naopak za věrohodné. Krajský soud tedy nepochybil, pokud uzavřel, že *„ohledně spáchání daného přestupku a zavinění, byť ve formě vědomé nedbalosti, nemá [...] ve shodě s žalovaným a ve shodě se správním orgánem I. stupně žádných důvodných pochybností.“*

VI.

[49] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[50] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu